

# REGÉLŐ.

PESTEN csötörtökön junius 18<sup>kán</sup> 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

## TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

### A' J á t é k o s.

Gróf Zamoiszkyt a' természet és szerencse felettébb kijellette. Hosszúdad, csinos külsejű, szőke fodorhajas feje, magos homlok, egy a' tövéből merészen előre bukó orr, setét kék élénk szem, igen finom felbőr gyengéd pirosságtól átlehelve, bátorság és lélek a' vonásokban, kevéssé nyílt ajkak, melyek között a' legszebb fogak által képzett gyöngysor tündöklék, nyulánk de még is erős termet, és annak olly tartása, mellyen első tekintetre az urias és vitézi neveltetés szökött szembe, mind ezek — őt felette kedves és kellemes jelenetté tévék a' társaságokban. E' mellett gazdagsága eszközöket feleslegesen is nyujta neki minden jelességeit a' legragyogóbb világosságba állíthatni. — Egy társalkodó gavallér és számos kíséret társaságában szándékozáék franczia és olasz országot beutazni. Az ehhez alkalmas időt Carlsbaadban akarta bevárni, hol a' legjelesb társasági körökben már csillagként kitűnt. Több fiatal gazdag földijeivel találkozott itt. Vidor életfi levén, mint közönségesen a' Lengyel lenni szokott, minden előforduló multságokban legmelegebb részt vett; csak egyben nem, mellyhez pedig fiatal társai nagy élénkséggel vonzódtak, 's melly a' carlsbaadi multságra emlékezést sokszor szomorúvá teszi — a' játékban. Ő inkább szép arab paripáját nyergelteté-meg magának, 's egyik vagy másik kísérelőjével a' bájos vidékben ide 's tova csatangolt. — Földijei ezt illy fiatal ember felől meg nem foghatták. Minden rábeszélő tehetségeiket arra fordították, hogy őt a' zöld (játzó) asztalhoz csalhassák; még gúny se hibázott; különöznek csufolák őt. De mind hasztalan! mind addig sikertelen volt minden, mig visszavonulását oda nem magyarázák, hogy gróf Zamoiszky veszteni fél. Ez győzött! A' legkisebb kétkedés hasznágytalanságában volt az ő gyenge oldala, és — Zamoiszky a' játzó asztalhoz leült, 's arra új életet öntött; mert olly nagy merések 's olly egykedvűség a' nyereség és veszteség iránt, millyent ő mutatott, egész Carlsbaadban feltűnő volt.

A' banquierok nagy örömmel láták a' gazdag grófit asztaluk mellett ülni; de csak hamar okuk volt régen várt kivanságuk be-

teljesedett megbánni; mert gróf Zamoiszky oly szerencsefivá lett, hogy sokszor nyereségén támadt boszújában kellett oda hagynia az asztalt, 's néhány nap múlva már több ezer aranyra ment nyeresége. Szerencséje közmondássá vált, 's a játék általa oly érdekessé lett, hogy a játszóasztal szüntelen tömve volt, mi némüképpen a banquier kárát megint kipótola. Már némellyek valamelly különös kiszámolásnak tulajdonították ezen nyereséget. A banquierok megkérék őt, hogy fedett kártyával játsszék, nehogy tőle játszasmódját megtanulják; 's minthogy valóban igen beható látása volt a játék cseleire nézve, önhittsége hamar elhitetteté vele, hogy nem annyira a szerencsének köszöni nyereségét, mint ön jártosságának.

Ezen magameghittség egykor elkábítá őt, 's barátjai előtt megfogadta, hogy a bankot megbuktatja. A gyülekezet nagyobb volt mint egyébkor. A gróf elejénte csak kisebb summákat tett, hogy szerencséjét próbálja: ez egyenlő maradt. Most magosabbra és magosabbra ment; — a banquierok rettegtek. — Most kellett a főhúzásnak esni. — Mindnyájok szemei legnagyobb várakozással a kártya-lapra voltak függesztve, csak a gróf tekintett nyugottan maga körül. — Ekkor szemei egy hosszú sovány alakon akadtak-meg, melly magát köpönyegbe burkolva kalapját mélyen szemébe nyomva ült; arcának halotti sápadtságán a gróf csaknem elborzadt; de az alak lombos szemöldei közül kivilágító különös szemeivel végig vizsgálá a grófot, míg az alatt éles szegletekbe csukódó ajkán valamelly gúnymosolygás lebbent-el. Ezen pillanatban a kártya felesett és — gróf Zamoiszky vesztett. Minden mozgásban volt; csak a gróf tolá látszólag hidegen aranyhalmát a banquier elejébe, ki azt láthatólag könnyebbült lélekzettel simítá-le az asztról. A gróf még nagyobb rakást halmozott-fel a tömött erszényből, mellyet komornyikja széke megelt készen tartott. Véletlenül ismét felveté szemét, 's pillantata ismét ama halavány, gyanús tekintetű arcra esett, és a gúny jele most még láthatóbban vonítá félre amannak ajkait. A gróf magát megsértve érzé. Éles tekintetet vetve az ismeretlenre, olasz nyelven — mert hogy az ismeretlen Olasz volt, az minden vonásaiból kitetszett — kérdezé tőle: „Akar kegyed valamit tőlem?“ Mindnyájan meglepve tekintének a megszóllítottira. — „„Legkisebbet sem““ — volt amannak száraz válasza. — „No tehát — folytatá tüzesen a gróf — ha az urnak tetszik, válasszon más helyet magának, és szemeinek más célta.“ — „„Miért azt?““ kérdé az idegen hidegen. — „Azért, mert tekintete nekem alkalmatlanságot szerez“ — viszonzá a gróf még tüzesebben, kit az elsőnek száraz hidegsége mind inkább felhevített. — „„Sajnálom““ — volt az idegennek hangtalan egy kissé rekedt szavú válasza; de helyéből nem mozdult. Minden jelenlevők

kiváncsiak voltak tudni, mi leend ennek vége. „Signor! — kiálta a gróf lángoló szemekkel, és székéről felugrott — kérnem kell kegyedet, hogy távozzék, mert mint látom — függeszté utána gunyolva — kegyed a játékban nem vesz részt, és azt csak háborgatja. Ha további fejtegetést kíván, úgy holnap szolgálatjára vagyok, a hol és mikor kegyed akarja.“ — „„Elvárom a grófot — lön a válasz — ’s most nem akarom szerencsájében háborgatni.““ — Ezzel a setét alak nyugodtan megfordult, ’s kifelé ment. Magatartása világfira mutatott, képe egy öszve roncsolt eltépett belsőre. Mindnyájan nem akarva is helyet csináltak neki, midőn közöttük szilárd lépéssel elhaladott, ’s csudálkozva tekintének utána, még maga Zamoiszky is, ki csaknem megbánta már, hogy egy idegent úgy megsérte, kit ő talán előszer látott életében, ’s kinek tekintete talán csak belső büszkesége végett tetszék előtte gunyolónak. Tudakozódott, ha nem ismerné-e valaki amaz idegent; de senki se találkozott az egész társaságban, ki őt valaha látta volna.

„Engedelmet uraim! — monda most a gróf erőtetlen illedelemmel a banquierhoz és a többi játszókhoz — hogy ezen háborgásnak oka voltam; ha tetszik, játszunk tovább!“ — és olly erőtelenséggel szedé rendbe kártyájit, mintha semmi se történt volna. Hogy pedig minden gyanút elhárítson, mintha őt az idegennel történt összeütdés nyugtalanitná, ismét egészen elmerült a játékba, ’s ime! szokott szerencsével játszott, úgy hogy veszteségét csak hamar helyre hozta. Ő a játzó asztalt jó későn hagyá oda, még vidámon vacsorált néhány barátjaival, ’s azután lakására ment. Itt egy billettet nyujtának neki, melly olasz nyelven következőt foglalt magában:

„Gróf ur!

Lesz olly szives kegyed holnap reggeli öt órakor a határon Eich vára mellett megjelenni illendő kísérettel, hol pisztolra várja azon férjfiú, kinek tekintete kegyednek ma olly felette alkalmatlan volt. Kivánom, hogy holnap kedvesebb legyen.“

A gróf egykedvűleg nyujtá a levelkét társalkodójának. „Holnap — ugymond — reggeli lovaglásunk lesz; fogsz-e követni?“ — „„Szivesen — viszonzá a gavallér — de... hova? — a billettől nem vehetek-ki semmit is.““ — „Igaz bizony! — viszonzá a gróf hangos kacajjal — megengedj Hyppolit, elfeledtem, hogy nem értesz olaszul. No tehát a Signor Italiano, kit ma a játzó asztaltól elküldöttem, velem Eich alatt párvivni akar. — Jean! — mondá komornyikjának, egy született Francziának — tekintsd-meg pisztolaimat, ’s holaap reggeli 4 órára készen állj a lovakkal. Most vetköztess-le!“ — Társalkodója, ki eféle jeleneteket már megszokott volt, eltávozott azon ígérettel, hogy holnap szolgálatjára leend.

Mintán a' gróf komornyikját parancsának ismétlésével magától elbocsátotta, magára maradt, de felette kellemetlen érzés szállta-meg belsejét. — „Ki lehet azon különös férjfiú — kérdezé ön magától — kinek keresztülható tekintete szerencsédet elijeszté, 's kinek te olly durván feleltél. Talán valamelly szerencsétlen, ki téged százakat látott elpazérolni, mellyek őt kétségbeeséséből — mert ez festődék arcán — megmenthették volna. Talán ön sorsa feletti keserősége volt az, mit te reád mért gunynak néztél.“ Most kinyitá a' ládát, melly-be a' játéokban nyert arany letéve volt; sokáig merően reá függeszté szemeit, azután ismét becsapá fedelét, 's nyugodtan, mint valamelly elhatározott szándék után, lefeküdt, és gyertyáját eloltá. Csak hamar esendesen és erősen aludt. — Négy óra felé a' komornyik bejött hozzá 's felkölté őt, és kevés idő mulva társalkodójával 's a' komornyikkal uton volt Eich felé. A' reggel szép vala, 's a' gróf igen vidámon mulatott kísérőjével. — Midőn a' kijelelt helyre ért, már ott lelé ellenfelét köpönyegébe burkolva, 's mélyen lenyomott kalappal, egy a' gróf előtt ismeretes francia tisztnek társaságában. Egy pisztol lön láthatóvá. A' gróf szabad erőtetlen illedelemmel közeledék hozzá; a' társalkodó 's komornyik hátrább maradt. — „Signor! — mondá a' gróf az idegenhez — kegyednek joga van, akárki legyen is, mert nem emlékezem, hogy valaha láttam volna.“ — „,, — Soha se! — viszonzá amaz szárazon — 's nehezen fogjuk egymást ezentúl is többé látni.“ — „A' gróf el nem ijeszteté magát, hanem tovább folytatá: „Joga van mondám tőlem tegnapi heves viseletem okát megkérdeni.“ — „,,Megkérdeni? Ezt nem akarom.“ — „De elégtételt még is kívánhat, 's azért vagyok itt — mondá ismét a' gróf. — Azonban a' legnagyobb elégtétellel magamnak tartozom, t. i. kegyednek kinyilatkoztatni, hogy heveskedő magam viseletét egy idegen iránt felette sajnálom, 's csak azon felbuzdulással menthetem magamat némüképp, mellybe — nem a' tekintetet sem érdemlő vesztesség, hanem azon gúny hozott, mellyet kegyed arcán olvasni véltem.“ — „,,S mit gondol, kit illetett azon gúny? — kérdé az idegen. — Én kegyedet nem ismertem; nevét és rangját csak azon pillanatban tudtam-meg. Hogy illethette tehát a' gúny kegyedet?“ — „Azt én is mondtam magamnak — viszonzá a' gróf — 's így egyedül én vagyok a' sértőfél; én azt ismét jóvá akarnám tenni, 's ha másként nem — tehát véremmel.“ Ezen szókkal komornyikjához fordult, 's a' pisztolokat kezébe vevé. De az idegen köpönyegébe rejté a' magáéit mondván: „,,Én kegyed nyilatkozásával meglegszem; éljen boldogul.“ — Ezzel megfordult, 's menni akart. „Nem ugy — kiáltá meglepetve a' gróf — így nem válhatunk.“ — „...Nem? — viszonzá az idegen, 's pisztoljait újra elővevé — a' mint

tetszik!“ — „Nem — mondá mosolyogva a' gróf — nem úgy értém azt. Én egyebet akarok. Még nem reggeliztem; a' reggel szép; szabad kérnem az urakat — 's itt a' francia tiszthez is fordult — hogy velem tartsanak?“ — „Ha úgy akarja!“ — viszonzá az Olasz, 's pisztoljait ujlag elrejté. *(Folytatás következik.)*

## É L E T - T Ö R T É N E T.

John Toownsend. *(Férfi.)*

Azonban Toownsend az aristokratia iránti minden tisztelete mellett se volt szabadlelkűség hiányával, 's egykor így válaszolt bizonyos lordnak, ki vele St. James street-ben találkozék, 's őt mintegy gunyolva kérdezé, valljon igaz volna-e, hogy Toownsend, mint mondják, köszén-ásó volt. „Valóban Mylord — felele T. — azon Gentleman, ki uraságának ezt mondá, tökéletesen igazat szóllott; de engedjen-meg uraságod azon észrevételemért, hogy, ha kegyed köszén-ásónak neveltetett volna, bizonyosan az is marad vala egész életében.

Néhány év előtt Townsend a' St. James park-jában öszve találkozott a' mostani királylyal, ki akkor Clarence-i herczegnek neveztek. „Hej, Toownsend! — mond a' herczeg — honnan, honnan?“ „Én királyi herczegséged testvérétől, a' York-i herczegtől jövök — felel Toownsend; ő királyi magossága olly jó pohár bort adott, millyet éltemben se kóstoltam.“ — „Ej, Toownsend — viszonzá a' herczeg — látogasson-meg engem-is, 's ígérem, hogy nálam szint' olly jó bort fog kapni, mint testvéremnél, a' York-i herczegnél.“ — „Ugy bizony, — mond nevetve Toownsend — még nem mondék-el mindent; mert midőn ama bort érdeme szerint dicsérném, ő királyi magossága, herczegséged testvére, azonnal csengetett, 's parancsolá pinczemesterének, hogy ollyan borral két tele palaczkot hozzon, 's kért, hogy azokat Mistress Toownsend számára vigyem-el magammal; mellyek ime zsebemben is vannak.“ — Ezen szók után felső ruhája zsebéből két palaczkot huzott-ki, 's mutatá a' herczegnek.

Átaljában a' yorki herczeg mindenkor sok szivességgel viselték Toownsend iránt. A' herczeg fiatalabb korában Johnnal, mind ketten álruhákba öltözve, gyakran meglátogatta a' nyilvános házakat 's rossz hírű helyeket, mellyek Londonban tolvajok és kóborlók gyülekező helyei valának, hogy t. i. ezen emberek osztályának erkölcsi romlása felől ön szemei győznék-meg őt. Többnyire parasztruhában és kalapjuk körül szalma szalagot kötven mentek volt azok közé.

Kérdezte valaki Johnt, mért nem adná-ki életének emlékvonásait (mémoires). „Nem sok fáradságomba kerülne — viszonzá Toownsend — a' könyvárosok zsebéből némelly guineák kicsalha-

tása; de köztünk legyen mondva, oly szerencsés valék, hogy ez, vagy amaz atyámfiaának jó hivatalt szerzettem, és így bolond volnék, ha ön kezeimmal dönteném-le a' falat, melyet építettem. Ha, a' mint kegyed kívánja, emlékvonásaimat kiadnám, sok olyan személyt, mellyek irántam szivességgel viseltettek, kellene megsértenem; John Toownsend pedig nem olyan ember, hogy azoknak hibájit, 's esztelenségeit felfedezné, kik őt magoknak lekötelezték."

Toownsend gyermektelenül, de gazdagon halt-meg cholerában, miután még néhány nappal az előtt szokás szerint reggeli udvarlásan a' királynál 's módja szerinti jó kedvében egész vidorsággal fecsegett Wellesley és Salisbury marquis-kkal.

## TERMÉSZET-TUDOMÁNY 'S TÖRTÉNET.

### Földrázkodások.

Azon változások, mellyeket földingások következtében szenvedett földgömbünk, éppen oly borzasztók 's irtózatosak, mint a' millyen töméntelenek. Ezek közül vagy csak egy párral is kedveskednem a' „Regélő-Honművész“ lelkes pártolónéinak, reménylem, nem lesz érdektelen. Legelőbb is lássuk a' quebecki földrázkodásnak némi vázlatát. A' Quebeckiekre nézve emlékezetes 1663 ik év februariusának 5 ik napján, mint Charlevoix megjegyzi, az ég rendkívül tiszta 's derült vala. A' semmi veszélyt nem sejtítő lakosokat azonban véletlenül, de annál rémitőbben döbbsé-meg a' levegőben hirtelen kezdődött iszonyú zugás és ropogás, — hasonló ahhoz, melly csendes álmából riasztja-fel a' nyugalmason szendergő mezei mivest, ha kis kunyhója nádas fedeléről láng-oszlopok törnek-fel az ég felé.

A' levegői zaj mind nagyobb nagyobb fokra emelkedett, 's midőn a' rémült lakosok sápadtan rohanának-ki házaikból, madár 's vad állatok idétlen sivitások közt kerestek menedéket a' recsegő erdőkben, eddigi biztos rejtekeikben.

Alig valának házukon kívül a' reszkető lakosok, midőn lak-házait ingadozó nádszálként láták dűledezni most egy majd más felé. Ugy tetszék, mintha lábaik alól a' föld el akarna szaladni, 's e' közben a' bezárt ajtók magoktól felnyíltak 's a' nyíltak önkényt csapódtak-be.

Most a' levegői ropogás irtózatos földalatti zugással vegyült, 's oly borzasztó egyveleget alkota, mintha a' nagy mindenség öszve akarna omolni. Egyszersmind a' magas tornyok oly hirtelen lesüllyedtek a' szem elől, hogy többé nyomuk se látszék; más épületek kőhalommá dűltek. Nehol roppant hegyek dagadtak-fel a' folyam közepén is, és ezt árkából 's az előtti csendes medréből egészen kiszoríták.

Százados élőfák gyökerestől vettettek-fel a' levegőbe, míg más helyeken az óriási helyeket koronázó erdők föld gyomrába nyelettek-le. A' siralmas állapotra jutott lakosok keserves sorsát kimerítő 's eltalált vonásokkal festeni szinte lehetetlen.

Hasonló siralmas csapás érte 1698-ban Latacunga városát 's Quito több helységeit is. Mint a' haborgó tenger hullámai küzdének egymással a' roppant földterületek, magokkal sodorván iszonyú mély-

ségekbe épületeket, embereket, oktalan állatokat 's mindent, mit csak előláltnak.

Latacungának egy roppant hegye, melly csaknem az iszonyú Chimborassóval vetekedett, egészen össze sorvadott, és a' Cargavirasso, melly minden szomszédos hegyeket meghalada magosságával, középszerű dombbá olvadt-le. Olly tömérdek terjedelmű erdők, mellyeket a' szem alig foga-fel, egymástól szét szaggattattak, 's mint Bonguer mondja, gyakran mértföldnyi távolságra hányattak egymástól azoknak elszagattott részei.

Fényhegyi Laura. Kolozsvárról.

## K Ü L Ö N F É L E.

Az appellatio. Bizonyos asszony Fülöp macedoni király (az asszony perének elítélője) által de éppen ittas állapotjában bizonyos pénzbeli bírságban marasztaltatván, a' kijózanult király jelenlétében felkiálta: „én appellálok!“ — A' király igazságtalan íteletét által látván, kérdé: kihez? — Mire bátor készséggel ez lön feleletül: „az ittas Fülöptől a' kijózanulthoz.“ — Az asszonynak e' köz figyelmet gerjesztő szabad szóllása után a' király ismét megvizsgáltatá a' dolog mivoltát, 's az asszonyt megdicsérvén, szavát ugyan vissza nem voná, de azon pénzmennyiséget, mellynek megfizetésében őt igaztalanul marasztalá, saját pénztárából megfizette. Z. Leopoldina.

Valódi dramai anekdota. Parisban a' Cirques Olympiques játékszinben minap két előkelő kisasszony nagy figyelemmel várta a' karpit felvonatását. Atyjok sürgetős dolgai végett csak egy fertály órával későbbben jelenhete-meg. Egyszerre kinyílik a' páholy ajtaja, 's egy fiatal, fekete bajuszú és szakálú elegant berohan, az idősebb kisasszonynak nyakába borul, 's őt „ma chère Sophie-nak“ nevezi, és annyi kérdésekkel árasztja-el, hogy a' dáma egész zavarba jön, 's egyetlen egy kérdésére se válaszolhat. A' kisasszony egyre is másra is bizonyossá teszi a' hirtelenkedő uracsot, hogy személyében csalatkozik. — „Hogyan, Sophie? 's te nem ismeresz engem? Kié tehát ezen gyűrű? Nem ugyan az-e ez, mellyet elválásunkkor adál? Te olly sokáig elmaradtál, 's most még is olly hideg vagy irántam!“ — „„Uram — viszonoz a' már egészen zavarba jött leányka — kegyed csalatkozik; engem se Sophienak nem hívnak, sem ezen gyűrű soha tulajdonom nem volt.““ Az uracs merőn álmélkodik. „Nagy Isten! — kiált-fel végre — hogyan? én tehát annyira tudtam volna csalatkozni? Milly megszégyenülve kell most nagyságod előtt állnom — hogyan remélhetek bocsánatot!“ — Ezzel egy gyémánt gyűrűt vesz-le ujjáról. „Kisasszony, szabad kegyedet kérnem, hogy ezt mint e' percznek örökös emlékeztetőjét magánál hordozza? A' kisasszony felette le fog kötelezni — de tudja-meg előbb, kicsoda a' megszégyenített!“ — 's ezzel átadja czimbiletjét gróf B.... — A' dáma pedig levesz nyakáról egy arany lánczot: „Hordozza ezt — ugymond — kegyed, 's akassza reá kedves Sophiájának képét, kinek hozzám olly nagy hasonlatossága van, 's kinek kegyed iránt bizonyára forró szeretettel viselt hajlandósága hennem azon ohajtást gerjeszti, hogy kegyedet Sophiájával együtt minél előbb esti mulatságainkban láthassam. Ezzel átadja a' lánczot 's czimbiletjét. A' gróf igéri,

hogy megjelenend. — A' karpit felvonatik. De ezen pillanatban a' pü-  
holy ajtaja ismét kinyilik, egy gazdag öltözetű inas a' grófhöz lép 's  
valamit fülébe sűg, és elmentével hangosan ismétli: „Gróf ur, a' do-  
log igen sürgetős!” — B.... gróf engedelmet kér, hogy valamelly  
kellemetlen történet őt ezen érdekes társaságtól most bucsút venni kény-  
szeríti, 's eltávozik. Nem sokára megérkezik a' dámácskák atyja; a'  
játéknak vége lön, 's mindnyájan haza mentek. De B.... gróf soha se je-  
lent-meg; illy nevű grófot egész Parisban senki sem ismert, 's a' kis-  
asszonyka drága arany lánczáért egy — tompak gyűrűt cserélt-be.

## J E L E S M O N D Á S.

### Elfajultság.

— — Valának, 's hajh! hogy örökké  
Voltanak és vannak, kiket önhaszon ingere, vagy rút  
Hízalgés 's nyomorú zsibbadtság terhei nyomnak.  
Vagy vakok a' napnak sugarát bujkálva kerülték,  
Mint a' ronda bagoly.

Garay „Csatárjából“ közli S. Agnes.

A' bűn mindentől ijedez; csak az ártatlan előtt ismeretlen minden  
félelem.

Guzmics.

Szív vágya. A' szív úgy van ohajtásaival, mint vagyónával a'  
fűsvény: az elért vágyak ezer színben és alakban ujat támasztanak.

Bajza.

Könyv értéke. Minden munkának becse súlyegyenben van azon  
haszonnal, melly belőle a' figyelmes és el nem fogult olvasókra, ezek  
által pedig a' polgári társaságra, sőt az egész emberi nemre háromlik.

Stancsics.

Rendszabályok a' társas élet tárából. Az uralkodók  
hasonlók az égi testekhez, mellyeknek fényök nagy és pompás, de  
nyugalmok nincs.

Másokra nézve elég okosak vagyunk; de magunkra nézve talán  
soha se.

Udvary.

### S z ó r e j t v é n y.

Egy tag; esőrgedező folyamoknak ürébe' lakásom:

Tápszer után, mi gyökér, éjjeli csendbe' megyek.

Szintelen élttemben; főzöttten bíboros étek;

A' ki szerintem jár, nem viszi nagyra ügyét.

Vágd végem', — 's fordítva tekints: — bőség-jelölő szó,

Vagy szűrő eszköz, vagy min eladsz valamit.

Vissza: — egészentől fut minden. Nemzetem! és te —

Mint egy közmondás hirdeti — rajta tanulsz.

Csattáról Székely János.

Előbbi rejtvény: Mád 's a' t.

*Kértem. Minthogy már régére siet a' mostani év első fele, kéret-  
tetnek a' t. olvasók, kik e' lapokat jövő fél esztendőre is ohajtják járattni,  
hogy ez iránt rendelkezéseiket akár a' posta-hivataloknál, akár a' szerkezői  
hivatalban mennél előbb megtenni méltóztassanak.*

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utza 612.